

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Sabbato. Discite à me quia mitis sum & humilis corde. Sic mitis & humilis
invenit requiem, ut nisi simul sit mitis & humilis, non sit quietus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

S A B B A T O.

DE IVNGENDA SIMVL VTRAQVE VIR-
TUTE QUAM COMMENDAT CHRISTUS AD
NOSTRÆ REQUIEM ANIMÆ.

*Discite à me quia mitis sum, & humilis corde: & invenietis re-
quiem animabus vestris. Matth. II.*

VERITAS PRACTICA.

Sic mitis & humilis invenit requiem, ut nisi
simul sit mitis & humilis, non
sit quietus.

RATIO EST, Quia nemo est quietus nisi ordi-
natus.

Sed nemo est ordinatus nisi sit simul mitis & hu-
milis.

Ergo nec quietus? Ac proinde quantum desideras
animæ tuæ requiem, tantum sis mitis & humi-
lis corde.

I. PUNCTUM.

Ecclesi. 31.

QUOD dixit Sapiens qui dictus est Ec-
clesiasticus in fine sui operis, hoc ipsū
Christus Dominus in fine sermonis il-
lius quem tota hac audivimus hebdo-
mada, nobis exhibuit. *Collum vestrum, inquit, bar-
ille Sapiens, subijcite jugo, & suscipiat anima ve-
stra disciplinam, tu proximo est enim invenire
eam. Videte ocula vestra, quia modicum laboravi
& invenit mihi multam requiem.* Sic Christus
Dominus postquam dixit, *Tollite jugum meum
super vos, tum consequenter de suscipienda disci-
plina, Discite à me quia mitis sum & humilis cor-
de.* Ac postremo de requie, *& invenietis requiem
animabus vestris.* Quod & Propheta Jeremias
sic paucis futurum prædixerat: *Videte quæ sit via
bona, & ambulato in ea, & invenietis refrigerium
animabus vestris.* Quasi diceretur, non est cor-
porum ista requies, non est inertium, non est o-
tiosorum hominum; nam tollendum est jugum,
& ambulandum & laborandum; sed in istis labo-
ribus vera est requies, quod sit requies animæ,
quæ sola vera est.

Isr. 6.

Cum multa verò videantur ad illam spectare
requiem, tum hæc duo præcipue proponuntur.
Mansuetudo & humilitas cordis, quia videlicet
Ac conjuncta simul pacem & requiem afferunt

ut nisi sint juncta simul, pax alioquin & requies
possideri non possit.

Ratio est propterea eadem pro utroque demon-
strando, nam sicut pax ibi est & tranquillitas, ubi
est ordinatio partium: ita nisi talis subsistat ordi-
natio, nihil in animo tranquillum & quietum.
Vide in 3. parte, Feriam 4. Hebdomadæ de civitate,
ubi ex Divo Augustino id abundè declaratur, Et
in libris de ordine, parte 2. discursu 8.

II. PUNCTUM.

SED mitis & humilis est ordinatus, & nemo est
ordinatus nisi sit simul mitis & humilis.

Nam illa partium ordinatio sic stabilitur ut
appetitus rationi & ratio subijciatur Deo; quod
sæpe alibi demonstratur. Sicut autem mansuetu-
dinis est appetitum subijcere rationi, ita & hu-
milis rationem Deo submittere. Nonne hinc
igitur est illa partium ordinatio?

Sed nisi etiam talis fiat subiectio, poterunt ne
dici partes inter se ordinatæ? Nisi vero temperet
animum mansuetudo, ac rationem humilitas
Deo subijciat, quænam poterit illa esse subje-
ctio? Nonne propterea Sapiens in Proverbis,
*Melius est, inquit, humiliari cum mitibus quam
dividere spolia cum superbis,* quia scilicet melius
est animo esse ordinatum, quam si dum alios or-
dinare velis, tu ipse sis inordinatus.

III. PUNCTUM.

SIC igitur mitis & humilis invenit requiem, ut
nisi simul sit mitis & humilis, non sit quietus.

Quia scilicet non erit ordinatus, unde sicut
ordinatus & quietus pro eodem sumuntur; ita
inordinatus & inquietus. Et sicut mitis ac humi-
lis facile est ordinatus, ita propterea immitis & su-
perbus, semper inordinatus est. Hæc est illa Ju-
stitia quæ pacem osculatur, quando per manue-
tudinem sic appetitum continetis, ut ab omni
malo declinetis, & per humilitatem sic te Deo
sub-

P. 14.

subicias ut omne bonum facias. Sic præclare Divus Augustinus ad illud Psalmi verbum, *Justitia & pax osculatae sunt. FAC justitiam*, inquit, *& habebis pacem*, ut osculentur se *justitia & pax*. Si enim non amaveris justitiam, pacem non habebis. Amant enim se duo ista, *justitia & pax*, & osculantur se, ut qui fecerit justitiam, inveniat pacem osculantem justitiam. Duae amicae sunt, euforsè unam vis, & alteram non facit. Nemo est enim qui non vult pacem, sed non omnes volunt operari justitiam. Interroga omnes homines, vultis pacem? Uno ore tibi respondet totum genus humanum, opto, cupio, volo, amo. *Amica & justitiam*, quia duae amicae sunt, *justitia & pax*. *Justitia & pax*, ipsa se osculantur. Si amicam pacis non amaveris, non te amabit ipsa pax, nec veniet ad te. Quid enim magnum est desiderare pacem? Qui vis malus desiderat pacem. Bona enim res est pax. Sed fac justitiam, quia justitia & pax se osculantur, non litigant. Tu quare litigas cum justitia? Ecce justitia dicit tibi, *Nefurere, & non audis, Ne adulteres, & non vis audire: Non facias alteri, quod tu pati non vis. Non dicas alteri quod & tibi dici non vis: inimicus es amicae meae, dicit tibi pax, quid me quaris? Amica sum justitia, quemcumque invenero inimicum amicae meae, non ad illum accedo. Vis ergo venire ad pacem? Fac justitiam: ideo alius Psalmus dicit tibi, Declina à malo & fac bonum. hoc est amica justitiam: & cum jam declina veris à malo, & feceris bonum, quare pacem & persequere eam. Iam enim non dicit illam quare, quia & ipsa occurrit tibi, ut osculetur justitiam.*

Eus. 20.

Matth. 7.

P. 16.

Vide in 2. parte Sabbato Sancto, ubi de vera libertate.

Quam porò evidenter hæc virtutes mansuetudo & humilitas emineant in Christo Domino & quam proinde sit facile omnibus illas ab eo discere, non est quod longius explicetur.

Et verò verba, *Discite à me quia mitis sum & humilis corde*, possent in alium sensum trahi ut non significarent has duas virtutes tantum à Christo esse discendas, sed quidquid aliud discendum est, quasi non sit alius doctor & magister à quo tutius & facilius quidquam discamus quam ab Illo, quia videlicet *mitis est & humilis*, quasi rationem hanc ipse redderet cur ab ipso potissimum erudiendi essemus, quia videlicet hæc duæ sunt qualitates quæ magis conveniunt Magistris & Doctoribus ut se suis accommodent discipulis & eos sibi dociles reddant. Quamò enim excellentiores sunt magistri, tantò magis hæc & dubitate possent discipuli, num illi vellent se docere

re propter imperitiam & abjectionem suam. Quamobrem ut erigantur discipulorum animi, certamque possint venire in spem & expectationem propensæ magistrorum in seipos voluntatis, nihil aptius quam ut certo sciant illos esse mites & humiles, nam ut mites imperitiam & ruditatem discipulorum ferent, atque ut humiles abjectionem illorum tolerabunt. Hoc est igitur quod Christus Dominus persuasum nobis voluit cum dixit quia mitis sum & humilis corde, quasi diceret, ne dubitetis quin velim vos docere, ne timeatis propter vestram à me distantiam, nam hæc duæ virtutes me demittent ad vos, & me meque omnia sic vobiscum communicabunt, ut has ipsas etiam virtutes addiscatis quibus vos & vestra cum aliis communicare velitis & possitis.

Nam inter cæteras doctoris & magistri quibus excellit dotes, hæc insignis & singularis in eo est ut se suumque spiritum & suum velut Ingenium transfundat in discipulos suos, quo possint multa paucis & brevi tempore si velint discere, quod certe nunquam Plato, nunquam Aristoteles, nunquam Augustinus aut ullus doctor potuit. Unde tandem concluditur, nullum esse magistrum qui plures & meliores habere possit discipulos; & tamen nullum esse qui pauciores & deteriores habeat, si comparetur cum aliis in eo genere disciplinæ quod quique profitentur. Vix ullus est ullius artis aut facultatis studiosus qui non magis provectus sit in illa sua, cui studet, arte, quam Christianus aut religiosus in sua quam profitentur religionis & perfectionis disciplina. Vix inquam ullus qui non sit actu & re ipsa peritior in operando secundum artem suam quam sit Christianus in veris virtutibus exercendis, in vera mansuetudine, humilitate, patientis paupertate, cæterisque suæ professionis actibus & operationibus. Quod quam sit pudendum discipulis tam excellentis magistri, tam excellenti & necessariæ Doctrinæ, qualis est Christiana & religiosa practica, quis non aperte videat?

Nec excusari potest difficultas, nam ut alibi dictum est ex sancto Joanne Chryostomo, *Non est hic impendium, non est hic labor, non est hic temporis exercitatio: sufficit velle, & totum factum est.* Non sic in aliis artibus & scientiis in quibus addiscendis non sufficit velle, sed multo est sudore opus, multa industria, multo ingenio, multus pecuniis & viribus tum animi tum corporis, quæ non sunt in nostra potestate, unde si quis in illis forte non proficeret actibus, haberet

Ff 2 certè

certè quod excusaret vel à defectu ingenij, vel pecunie vel virum. Ac studiosus virtutis in schola Christi, nil habet simile quod excuset, cum sola sit opus bona voluntate quam ipse magister etiam suis imperit, nisi maline abicere disciplinam.

Vide in secunda parte, Feria sexta post Cineres Et in tertia parte Feria sexta, Hebdomada 10.

post Octavam Pentecostes, ubi hæc declaratur Veritas:

Sacra Christi Schola, Sacro-sanctum Sacramentum.

Hic totum discas Evangelium, brevi compendio, nullo impendio.

DOMINICA XXIII. POST PENTECOSTEN.

DE SANATA MULIERE HÆMORRHOISSA.

ET DE SUSCITATA PUELLA MORTUA.

Matthæi 9.

Hoc utrumque miraculum in tertia parte consideratum est, & duplex inde seorsum declarata est Veritas, quæ cum aliis ad singulas Evangelii partes spectantibus infra refertur.

Loquente Iesu ad turbas, ecce princeps unus accessit, & adorabat eum.

Quo magis Christo subijcitur, eo magis erigimur.

In 2 parte, Feria 3. Quinquagesima.

Quæ duo Infidelem à Christo advocant, fidelem ad Christum vocant.

In eadem 2. parte, Fer. 5. Hebdom. 4. in Quadragesima.

Sic pium est orare Christum pro salute proximi, ut sit impium non orare.

In 3. parte Fer. 2. Hebdom. 10.

Domine, filia mea modò defuncta est, sed veni, impone manum tuam super eam, & vivet.

QUANTUM ad corporis suscitationem, parum aut nihil prorsus intererat utrum puella modò vel pridem esset mortua: Sed revocandis ad spiritalem vitam animabus mortuis, multum omnino refert quod statim atque peccarunt, aut quanto cyus fieri poterit, convertantur: Periculum in mora, periculosa dilatio, damno sa tarditas. Non tardat offensus Dominus, sed retardatus offenditur. Quanto aris tardior reditus à peccato in gratiam, tanto eris difficilior, incertior, periculosior. Quo longius diffuses, difficultatem difficilior tolles.

His & similibus modis formata Veritas, hæc potissimum ratione declaratur, quod tanto difficilior est reditus, vel tanto difficilior quælibet difficultas tollitur, quanto est major repugnantia voluntatis, & minor gratia. Sed quo est major tarditas, tanto est major voluntatis repugnantia & minor gratia. Unde patet Conclusio: Et habetur explicata fufius tota Ratiocinatio in 1. parte, Fer. 2. Hebdom. 4. post Epiphaniam. Videretiam debet in eadem 1. parte, Feria 2. dies 3. Decembris, In Conceptione B. Virginis.